

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Haandbog i Verdens-Historien. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 136. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1833_518A_1-txt-shoot-idm6347.pdf (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Det var, siger *Diodor*, ikke med de Ægyptiske Konger, som med andre Enevolds-Herrer, at de gjorde hvad de lystede, thi ikke blot Regjerings-Sagerne men hele deres daglige Leve-Maade gik efter en Snor. De var nemlig ikke omgivet af Slaver eller Smigrere, men af de fornemste *Præste-Sønner* over tyve Aar, som veeg ikke fra dem *Dag* eller *Nat*, og tillod dem aldrig at gjøre noget Slet. Det Første Kongen maatte gjøre, naar han stod op om Morgenen, var at aabne alle indløbne Breve og i den Henseende besørge det Nødvendige. Naar han derpaa havde været i *Bad* og var iført hele sin *Konge-Dragt*, begav han sig til Templet, hvor *Ypperste-Præsten* ikke blot førend Offeringen med lydelig Røst bad Guddommen om Sundhed til den *retfærdige* Konge, men tillagde ham stykkeviis alle Dyder, sigende: han er *gudfrygtig* og *menneskekiærlig*, *nøisom*, *retsindig* og *høimodig*, *ordholden*, *gavmild* og Herre over alle sine Lidenskaber, de han straffer faae aldrig Løn som forskyldt, men de han belønner faae meer end de fortjene. Efter denne *Velsignelse* kom en *Forbandelse* over al Kongens Feiltagelse, men saaledes, at han frikiendtes og Skylden for alt Slet og Skadeligt blev skudt paa hans Raadgivere og Redskaber, saa det var ikke ved bittre Bebreidelser men ved overdrevne Lovtaler Man vilde formane Kongerne til Dyd. Naar Kongen nu havde betragtet Offer-Kalvens Indvolde og Offeringen var fuldført, da forelæste en Skrift-Klog ham berømte Mænds Raad og Daad af de hellige Bøger, for at Regenten kunde have de bedste Mønstre for Øie til Efterligning. Saaledes var Alting nøie bestemt, ikke blot naar Kongen skulde handle og dømme, men ogsaa naar han skulde spadsere, bade sig, besøge Dronningen og hvadsomhelst man vil nævne, saa han spiste sit tarvelige Kalve-Kiød og Gaase-Kiød efter Vægt og drak sin Vin efter Maal, saa nøie bestemt, som om ikke en Lovgiver men en Læge havde foreskrevet det, og hvor underligt det end klinger, knurrede de gamle Konger dog ikke over alle disse Indskrænkninger, men skattede sig lykkelige, at de ikke som andre Konger var en Bold for deres Lidenskaber, men lod sig styre af Fornuften og var kun udsatte for smaa Feiltagelser. Derfor var de ogsaa almindelig elskede, saalænge denne Lov overholdtes, hvad især viste sig ved den almindelige Lande-Sorg, der fandt Sted naar de døde, og hvad der bidrog meget til Kongernes dydige Opførsel, var den Rettergang der holdtes over dem paa Begravelses-Dagen, thi da holdt *Ypperste-Præsten* offentlig deres *Lov-Tale*, som Mængden havde Loy til enten at istemme eller overdøve, saa mange Konger paa denne Maade fik kun en sørgelig Jorde-Færd**Diodor* I. 44-46..